

Van wilde roos tot ziektevrrije blauwe roos

Vroeger werden alleen wilde rozensoorten gekweekt. Ook in Nederland komen wilde rozen voor, de hondsroos en de duinroos bijvoorbeeld. Omstreeks 1800 werd de Rosa chinensis ingevoerd. Die had een langere bloeitijd dan de tot dan toe bekende soorten. Er werden nieuwe variëteiten gekweekt die deze gunstige eigenschap overnamen en zo ontstonden de hybriden. Net zoals tulpenkwekers nog altijd proberen een volledig zwarte tulp te kweken, zo proberen rozenveredelaars een volmaakt blauwe roos voort te brengen. Maar vooral zoeken ze nog naar rozen die volledig ziektevrrij blijven. Een doornloze roos is er trouwens wel: Zéphirine Drouhin. Deze bourbonroos bloeit rijk en geurt sterk, maar heeft wel snel last van meeldauw.

Bezoek Parkhof Swalmen

Parkhof Swalmen is dit jaar nog te bezoeken op 4 september en 2 oktober. Kijk voor meer informatie op www.parkhofswalmen.nl

Zonder brood zou je kunnen leven, zonder rozen niet, zei de Franse romanticus Jean Richepin in de tweede helft van de negentiende eeuw. In die periode was de roos alom geliefd. Honderd jaar later namen achtereenvolgens diverse andere planten de plek van de roos in.

Als snijbloem staat de roos al jaren onbetwist op nummer één, maar als tuinplant heeft de roos geduchte concurrentie gehad. Langzaam maar zeker wint de roos in de tuin weer terrein. Daar helpen Jos en Margriet Hodselmans uit Swalmen haar graag een handje bij mee met de openstelling van hun Parkhof Swalmen.

Jos (54) verdient zijn boterham in het onderwijs, maar evenmin als Jean Richepin kan hij zich geen leven zonder rozen voorstellen. In De Rozerie, waar het echtpaar Hodselmans de bezoekers van Parkhof Swalmen ontvangt, staat alles in het teken van de roos. Geborduurd op tafelkleden en kussens, geboetseerd op taarten, gedrukt op paraplu's, geweven in wandkleden, geschilderd op serviezen, klokken, azijnstetten, deurklinken... Het houdt niet op.

„Maar zo mooi als een echte roos is er niet één”, zegt Jos. „Bovendien ruiken ze niet. Ik wil vooral rozen in de tuin die geuren. Een toproos is voor mij een roos die mooi is om te zien, die rijk bloeit en daar tot de eerste nachtvorst mee doorgaat, die redelijk bestand is tegen aantastingen én eentje die bedwelmend geurt.”

Jos snapt wel dat de roos het de afgelopen decennia het in veel tuinen af heeft moeten leggen tegen andere al dan niet bloeiende planten. „De

roos staat bekend als een plant die dikwijls last heeft van ziektes. Ook het feit dat je rozen moet snoeien, vinden veel mensen lastig. En het feit dat je je lelijk je handen open kunt halen aan de doornen van een roos, vindt menigeen ook een nadeel.”

„Maar daar staat ontzettend veel tegenover”, gooit Jos het over een andere boeg. „Om te beginnen de ongeëvenaarde geur. Er is een roos voor iedereen, want ze zijn er in heel veel soorten, als struik, op stam, als klimmer en als bodembedekker. Ook in een pot op het terras of balkon doet een roos het prima. Een roos combineert prachtig met buxus en taxus. Ook de combinatie met lavendel is sterk. En voor wie op de kleintjes moet letten in deze tijden van crisis: met een beetje zorg en een beetje geluk gaat een roos tientallen jaren mee.”

Over de verzorging van rozen wordt volgens Jos vaak onnodig moeilijk gedaan. „Moderne rozen zijn redelijk bestand tegen ziektes. Een roos houdt van zon. Belangrijk is ook dat er wind bij kan. Die zorgt er voor dat de roos na een bui snel opdroogt, zodat ze minder bevattelijk zijn voor ziektes. In tegenstelling tot datgene wat vaak wordt beweerd, stelt een roos aan voeding geen extreme eisen. Ik geef om het andere jaar oude koemest. In maart worden de rozen teruggesnoeid. Herbloeiende soorten moet je na de bloei terug-snoeien. Doe je dat niet, dan krijg je minder herbloei. In een notendop is dat alles.”

TEKST: JOHN HUIJS
FOTO'S: RICHARD FIETEN

De Rozerie

De roos geldt als de koningin onder de bloemen, maar ook als een lastige tuinplant. Ten onrechte, vindt Jos Hodselmans uit Swalmen. In zijn tuin laten ruim achthonderd rozen zich van hun mooiste kant zien.

